

Zagreb, 16. prosinca 2013.g.

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU
Zagreb 10 000
Ilica-Selska, Ilica 217

Na broj: Ko-1734/13

U kaznenom predmetu protiv opt. MARKA FRANCIŠKOVIĆ, zbog kaznenog djela iz članka 331. st. 1 KZ-a, protiv presude Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, broj: Ko-1734/13, od 12. studenoga 2013.g., branitelj optuženoga, odvjetnik Josip Reljić, podnosi slijedeću,

Ž A L B U

4 x,

- zbog povrede kaznenog zakona,

Pobijanom presudom prema opt. Marko Francišković utvrđeno je da je u neubrojivom stanju počinio kazneno djelo iz članka 331 st.2 KZ-a.

Presuda se pobija zbog povrede kaznenog zakona.

Povreda kaznenog zakona

Tijekom kaznenog postupka nad optuženikom provedeno je psihijatrijsko vještačenje u kojem je vještak psihijatar utvrdio da je optuženik počinio kazneno djelo u stanju neubrojivosti te je prema zaključku vještaka dr. Anice Biško utvrđeno da optuženi boluje od paranoidne shizofrenije, aktualnog psihotičnog nivoa funkcioniranja.

Tijekom kaznenog postupka osnovno pitanje koje je bilo sporno za optuženika bilo je pitanje zaključka iz nalaza i mišljenje vještaka, gdje optuženi s pravom prigovara takvom nalazu smatrajući da je isti napravljen neprofesionalno i isključivo sa ciljem sa da optuženika isključi iz društva.

Iz tog razloga je i tijekom glavne rasprave zatraženo da je provede nadvještačenje optuženika, a koji dokazni prijedlog je odbijen od strane suda.

Obrana smatra u prvom redu da nisu postojali klinički uvjeti da se na temelju tako kratkog kontakta između vještakinje i optuženika donese zaključak koji u osnovi mijenja pitanje ubrojivosti i zdravlja optuženika.

Sukladno međunarodnim medicinskim standardima, da bi se uopće mogla dijagnosticirati bilo koja teška psihička bolest mora postojati određeni vremenski period promatranja nakon kojeg bi se sa nedvojbenom sigurnošću mogao donijeti zaključak o eventualnom postojanju psihičke bolesti. U konkretnom slučaju, vremenski period promatranja u trajanju od 6 mjeseci je rok kojeg medicinska struka smatra potrebnim da bi se mogla dijagnosticirati ovakva bolest. Dakle, već u ovom dijelu jasno je vidljivo da je vještakinja svoj nalaz napravila protivno pravilima struke te da nije poštovala uvriježene medicinske standarde koji zahtijevaju potreban rok za promatranje.

Naime, prema propisanim i priznatim medicinskim standardima, kriteriji za postavljanje dijagnoze paranoidne shizofrenije su: 1. sumanutosti, 2. halucinacije, 3. smeteni govor, 4. jako smeteno ili katatono ponašanje, 5. negativni simptomi, tj. osjećajna zaravnjenost (socijalne smetnje). Dakle, da bi se prema medicinskim kriterijima kod optuženika mogla dijagnosticirati bolest paranoidne shizofrenije mora se utvrditi prisutnost najmanje dva ili više simptoma. Međutim, tijekom provedenog vještačenja, a to isto proizlazi iz nalaza i mišljenje vještakinje, jasno se zaključuje da je kod optuženika (po mišljenju obrane potpuno pogrešno) ustanovljen samo jedan od navedenih simptoma, pa sukladno tome, vještakinja i nije mogla dijagnosticirati bolest paranoidne shizofrenije kod optuženika.

Tijekom trajanja glavne rasprave vještakinja nije znala odgovor na izravna pitanja branitelja da pojasni koji su kriteriji i simptomi za dijagnosticiranje paranoidne shizofrenije i koliko simptoma mora biti ustanovljeno da bi se kod određene osobe dijagnosticirala paranoidna shizofrenija kao psihička bolest. Naime, sa stručnog i medicinskog aspekta potpuno je neprihvatljivo da se donose tako ozbiljni zaključci, a da se ne znaju odgovori na temeljena pitanja kojima se određuje postojanje bolesti. U tom pravcu su upravo bili i usmjereni prigovori obrane i optuženika na izrađeno vještvo, a iz razloga jer vještakinja nije znala osnove psihijatrije, zatraženo je i nadvještačenje.

Na stranci 20 vještva, zadnji pasus, vještakinja zaključuje da su zadovoljeni kriteriji za postavljanje dijagnoze paranoidne shizofrenije. U nalazu se ističe da kliničkom slikom prevladavaju relativno stabilne sumanutе ideje (ne navodi koje su to ideje), koje su često praćene halucinacijama, najčešće auditivnim poremećajima percepcije.

U tom dijelu vještva, vještakinja kod optuženika izmišlja postojanje određenih simptoma koji kod njega ne postoje te nastoji kroz vještvo provući zaključak da optuženik ima simptome koji kod njega nisu ustanovljeni. Optuženik nema sumanute ideje, nema halucinacije (to piše u vještvu), nema poremećaje percepcije, smeteni govor, kao i smeteno ili katatono ponašanje.

U odnosu na sumanutosti koje vještakinja navodi u svojem vještvu, mora se posebno naglasiti da je nalaz u tom najbitnijem dijelu vještva na kojem vještak bazira svoj zaključak, nepotpun, sadržajno kratak, nedefiniran, te vještakinja nije odgovorila na ključna pitanja zbog čega smatra da se sumanutosti koje ista ističe u svojem vještvu mogu podvesti pod kliničku sliku dijagnosticirane bolesti. Ovo se ističe iz razloga jer vještakinja ne daje jasne odgovore na konkretna pitanja koja se tiču pojašnjenja zbog čega smatra da bi se radilo o sumanutostima u ponašanju kod optuženika. Vještakinja je svoj nalaz napravila paušalno ne poštujući pravila struke

Konkretno, sve sumanute ideje koje vještakinja smatra sumanutima kod optuženika, javno su objavljene i optuženik u stvari samo prihvaća tuđe zamisli i to zamisli osoba kojima nije dijagnosticirana nikakva psihička bolest i slično. Naprotiv, radi se o akademikima, književnicima, i opće osobama koje u znanstvenoj zajednici zauzimaju istaknuto mjesto.

Primjerice, fragmenti nalaza na str. 4 vještva gdje optuženik odbija potpisati primitak pouke o pravima jer je RH registrirana kao korporacija na trgovačkom sudu u Londonu nije sumanuta ideja optuženika već činjenica koja se može provjeriti putem interneta. Pitanje smrtne kazne za veleizdajnike također imaju propisane mnoge demokratske države u svijetu i taj stav optuženika o pitanju kazne za veleizdajnike je posve legitimna stvar. Zaključke iz str. 9 vještva u kojima se navodi niz činjenica koje vještakinja smatra sumanutima su u stvari podaci koje je optuženi pročitao u literaturi koja mu je bila dostupna i ne radi se ni o kakvim sumanutim idejama optuženika.

U odnosu na bojazan da bi optuženik boravkom na slobodi zbog svoje bolesti mogao počinuti teže kazneno djelo, te da su ispunjeni uvjeti za prisilni smještaj iz članka 44 Zakona o zaštiti osoba sa duševnim smetnjama, povreda zakona jasno se očituje u činjenici da iz samoga zaključka vještaka ne proizlazi da bi postojala bojazan da bi isti boravkom na slobodi mogao počinuti bilo koje nasilno djelo, a najmanje djelo temeljem kojeg bi bili ispunjeni uvjeti iz čl. 44 zakona o zaštiti osoba sa duševnim smetnjama.

Naime, člankom 44 Zakona o zaštiti osoba sa duševnim smetnjama, prisilan boravak u psihijatrijskoj ustanovi odrediti će se ako je ta osoba opasna za okolinu i kod koje postoji visoki stupanj vjerojatnosti da bi ta osoba zbog duševnih smetnji , zbog kojih je

nastupila njezina neubrojivost, mogla ponovno počiniti kazneno djelo za koje je zapriječena kazna zatvora u trajanju od najmanje 3 godine.

Ovaj zakonski opis koji propisuje uvjete za prisilan smještaj psihički bolesnih osoba, predmnjeva visoki stupanj vjerojatnosti kao reiteracijsku opasnost i to samo za kaznena djela za koje je zapriječena kazna zatvora u trajanju od najmanje 3 godine. Uzevši u obzir potencijalno postojanje opasnosti od ponavljanja kaznenog djela na strani optuženika kao što to drži sud, čak i kao temelj uzme u obzir nalaz i mišljenje vještaka, takva opasnost ne postoji. Naime, na str. 16 vještva pojašnjeno je da se na skupini ljestvica vanjskih agresivnih sklonosti jedino se blago ističe ljestvica cinizma. Obrana smatra da vanjska agresivnost koja se ispoljava kroz cinizam nikako ne može pretpostavljati postojanje opasnosti iz čl. 44 Zakona o zaštiti osoba sa duševnim smetnjama.

Ne postoji niti jedan dokaz, indicij ili sumnja pa čak i iz izrađenog nalaza i mišljenja vještaka temeljem kojeg bi se moglo zaključiti da postoji visoki stupanj vjerojatnosti da bi optuženi boravkom na slobodi počinio jedno od najtežih kaznenih djela.

Stoga se, temeljem svega iznesenog,

p r e d l a ž e

da Županijski sud u Zagrebu uvaži žalbu opt. Marko Francišković te ukine pobijanu presudu i vrati je prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Marko Francišković
po branitelju: